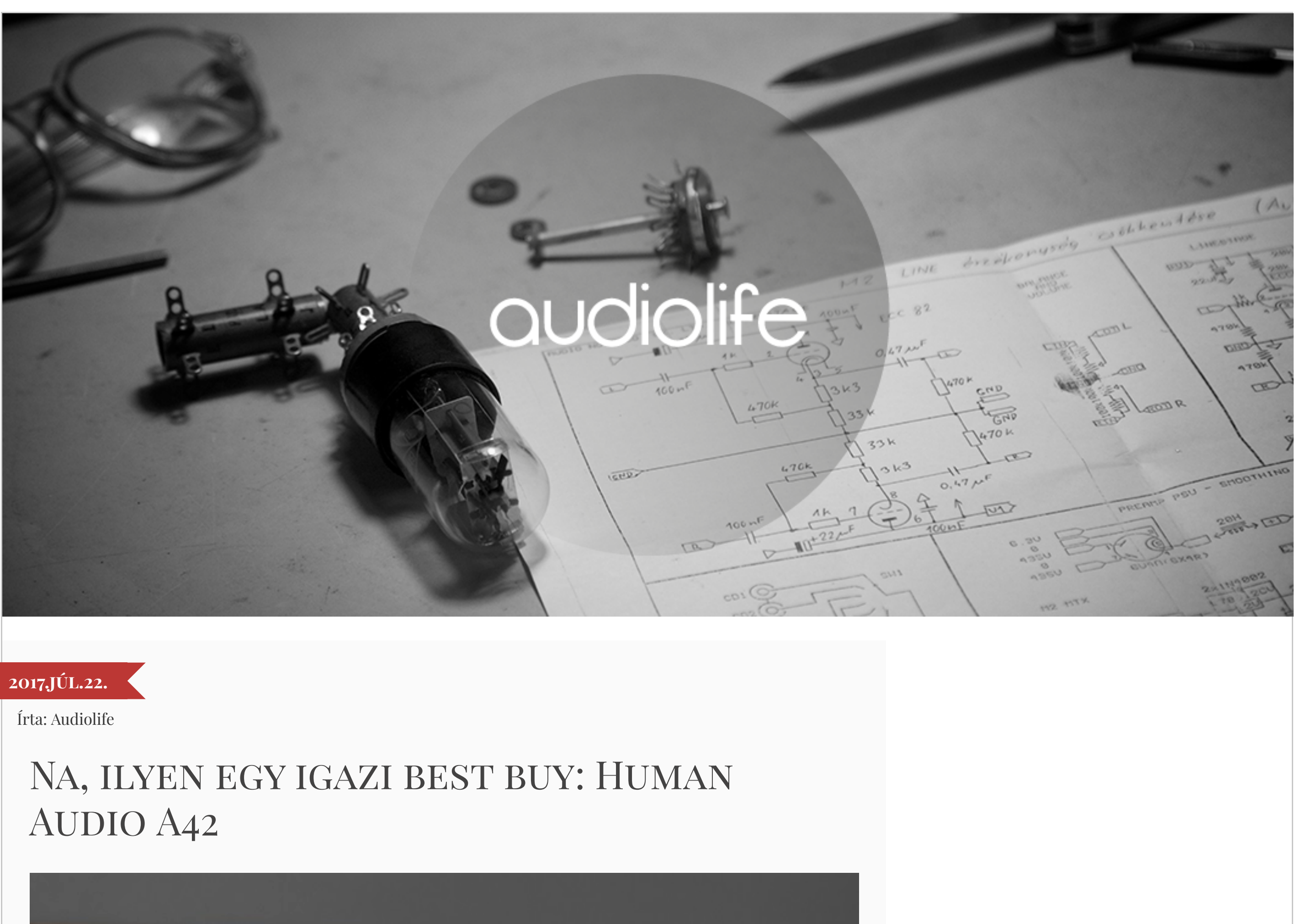

2017JÚL.22.

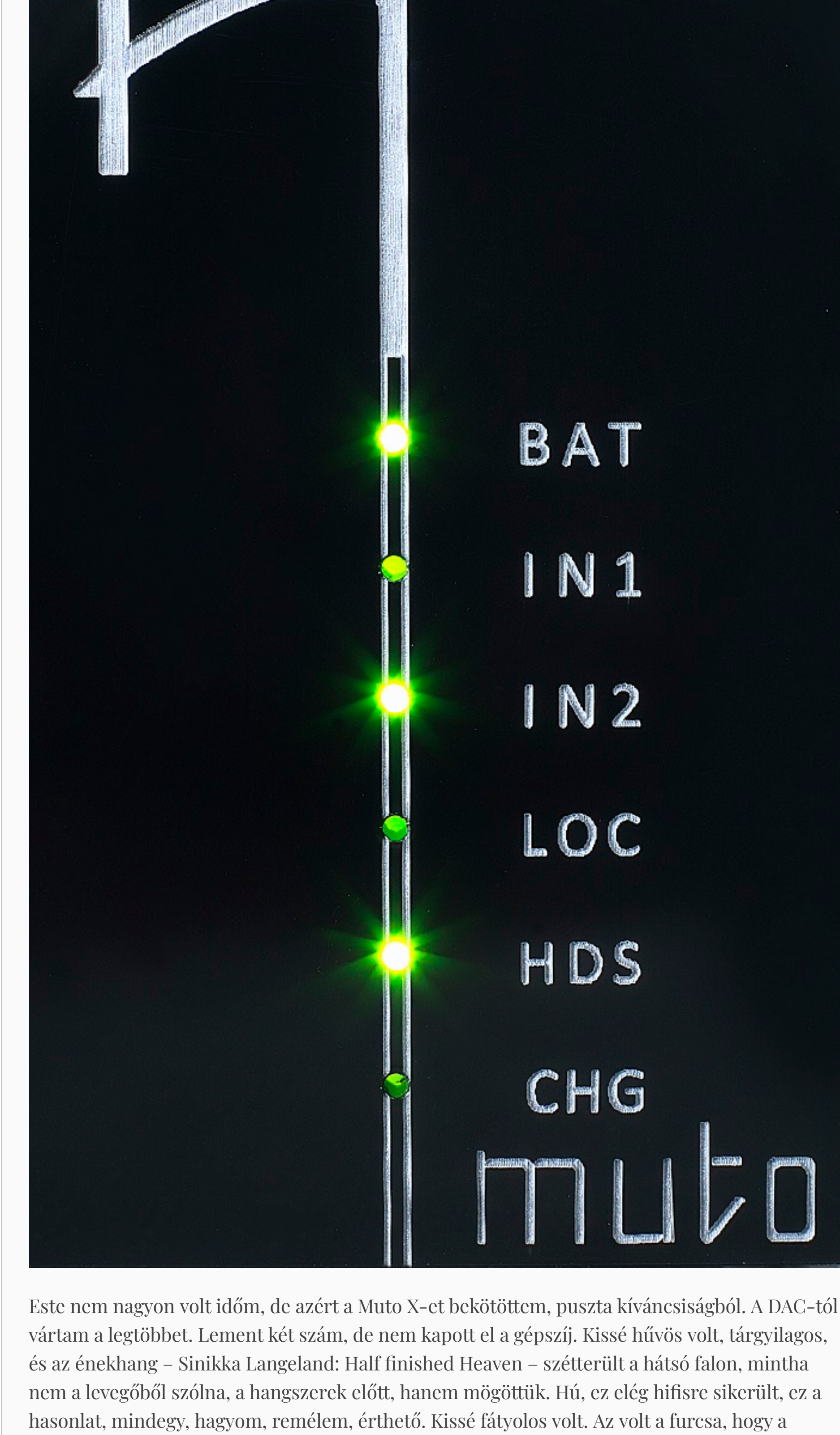
Írta: Audiolife

NA, ILYEN EGY IGAZI BEST BUY: HUMAN AUDIO A42

Amikor összejött a lehetőség meghallgatásra, már örültem, Igaz, ez az öröm azonnal le is lohadt, amikor kiderült, hogy a tesztelhető készülék szállítás közben megsérült. Mindegy, gondoltam, majd írok a nagy elő-végfokról, de az meg, ahogy haladt előre a filelésees ismerkedés, nem igazán jött be.

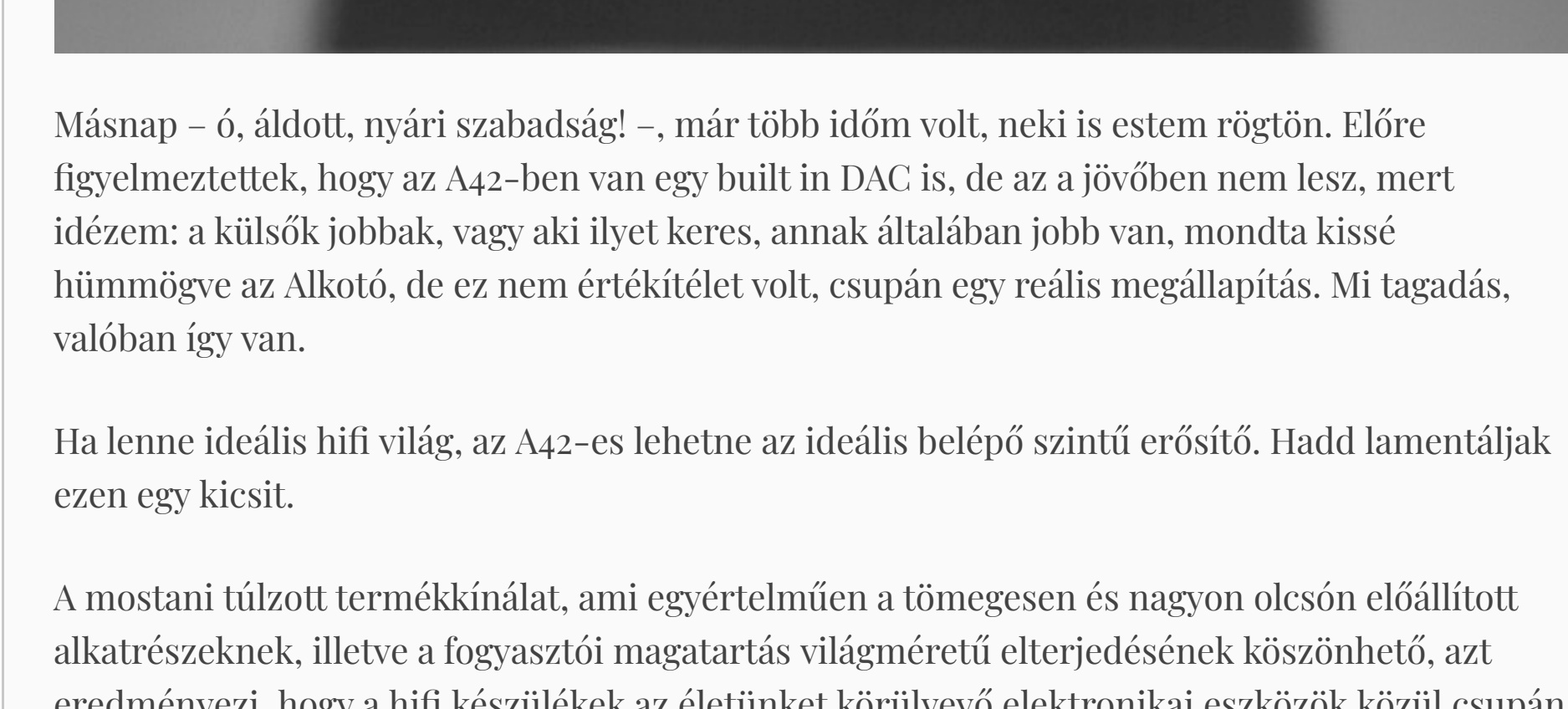
Itt pontosítanék: nem tudom, hogy ennek mi volt az oka, a Tidalon található zenék minősége, a teljes rendszer installja, vagy a kábelek. Sajnos nem volt lehetőség saját lemezt vinni, ettől először beparáztam, majd rájöttem, hogy kár volt. Gondolkoztam is miközben kerestem az általam kedvelt, egyébként elég nagy sztárnak számító előadókat, de a Tidal keresője az istennek sem akarta megtalálni a kívánt tracket. Na, ennyit a szép digitális világról – mondja egy fizikai formátum függő. (Hol van itt a Booklet? Az itt nincs, csak egy másik felületen.)

Mindegy, gondoltam, de azért lezárásként addig erőltettem a bekötést, hogy megtörtént a csoda: működött a kis integrált. Vagy megcsináltam kézzátétellel. Ment vagy három percel, amikor udvariatlanul bontottam a bulit és indultam. Összepakoltuk egy szatyorba az összepakolni valót és rohantam a játszótérre.

Este nem nagyon volt időm, de azért a Muto X-et bekötöttem, pusztá kíváncsiságból. A DAC-tól vártam a legtöbbet. Lement két szám, de nem kapott el a gépszíj. Kissé hűvös volt, tárgyilagosa, és az énekhang – Sinikka Langeland: Half finished Heaven – szétterült a hátsó falon, mintha nem a levegőből szólna, a hangszerek előtt, hanem mögöttük. Hú, ez elég hífsíre sikerült, ez a hasonlat, mindegy, hagyom, remélem, érthető. Kissé fátyolos volt. Az volt a furcsa, hogy a hangzás többi része viszont teljesen rendben volt, a Muto X nyugodt és lágy, de nem lekerekített.

A részletezés és a felbontás tekintetében a TDA 1541A és a csöves kimenettel ekvivalens, kb egy szinten vannak. A finom rezdülések, és a zene mikroinformációi is simán átjönnek. Nem hífi hang, nem erőlködik és nem esik szét. De valahogy jóval megfogottabb volt, mint amire számítottam, valahogy zárkózott volt és nem tudott, vagy akart(?) kinyílni. A dinamikai megindulások megtorpanak, mintha nem mert volna úgy igazán zenélni. A nagy tehetőség, amikor leblokkol. Ugyanis a színpadi jelenlét legalább annyit nyom a latban, mint maga a produkció. Nem engedte el a zenét. Na, gondoltam, nincs jó napom. Az erősítőt benne hagytam a dobozában, majd holnap, tiszta lappal mindent újrakezdünk.

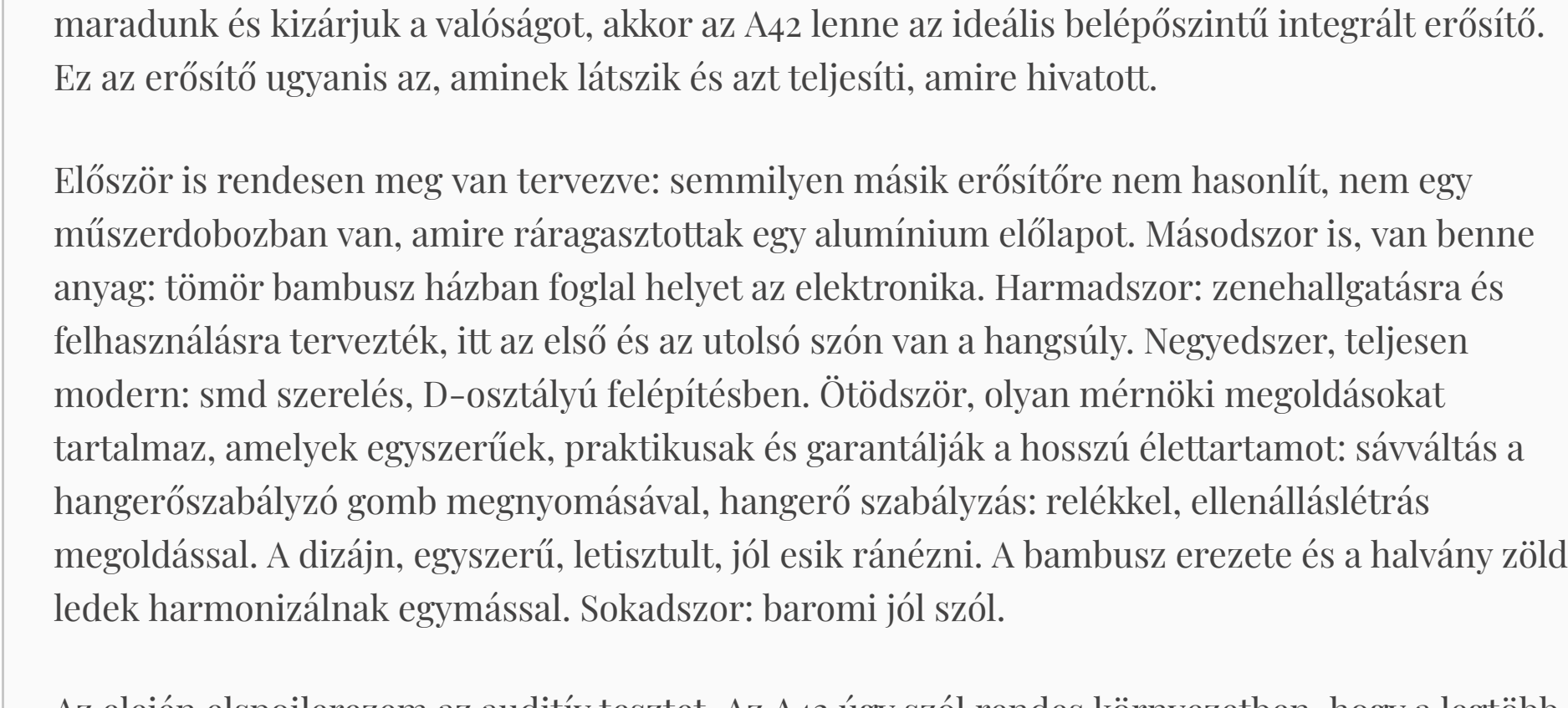

Másnap – ó, áldott, nyári szabadság! –, már több időm volt, neki is estem rögtön. Előre figyelmeztetek, hogy az A42-ben van egy built in DAC is, de az a jövőben nem lesz, mert idézem: a külsők jobbka, vagy aki ilyet keres, annak általában jobb van, mondta kissé hümmögve az Alkotó, de ez nem értéklélet volt, csupán egy realis megállapítás. Mi tagadás, valóban így van.

Ha lenne ideális hífi világ, az A42-es lehetne az ideális belépő szintű erősítő. Hadd lamentáljak ezen egy kicsit.

A mostani túlzott termékinálat, ami egyértelműen a tömegesen és nagyon olcsón előállított alkatrészeknek, illetve a fogyasztói magatartás világméretű elterjedésének köszönhető, azt eredményezi, hogy a hífi készülékek az életünket körülvevő elektronikai eszközök közül csupán az egyikek, semmilyen különleges szerepet nem töltenek be. A népszerű nagy hányada soha nem fog jobb minőségben zenét hallgatni, mint amit az okostelefonjának a fülhallgató kimenete, vagy a laptopjának a hangkártyája tud. Nincs is rá szükség. Ebből kifolyóan a hífi kommersz része egyszerű, mezei fogyasztási termék, semmi több. Így is kezelik.

A "szakasjtónak" csúfolt lapok, internetes banner kikötők a gyártók – akik többnyire több brandet bírtoknak multik –, meghosszabbításai, a prospektusok szövegeit közlik tesztek helyett. Egyébként érthető: egyik sem szól jobban a többitől, csak másként. Ugyanaz a kukorica lé van a Gösserben is mint a Dreherben, csak más dobozba töltik.

Ezt a szemfüles belépő hifisták már ezer éve észrevették, és inkább vesznek egy t-ampot rából, vagy építenek egy gainclone-t, mert a multik erősítőiben is kívázi az van, csak több rába, nem erőlködik és nem esik szét. De valahogy jóval megfogottabb volt, mint amire számítottam, valahogy zárkózott volt és nem tudott, vagy akart(?) kinyílni. A dinamikai megindulások megtorpanak, mintha nem mert volna úgy igazán zenélni. A nagy tehetőség, amikor leblokkol. Ugyanis a színpadi jelenlét legalább annyit nyom a latban, mint maga a produkció. Nem engedte el a zenét. Na, gondoltam, nincs jó napom. Az erősítőt benne hagytam a dobozában, majd holnap, tiszta lappal mindent újrakezdünk.

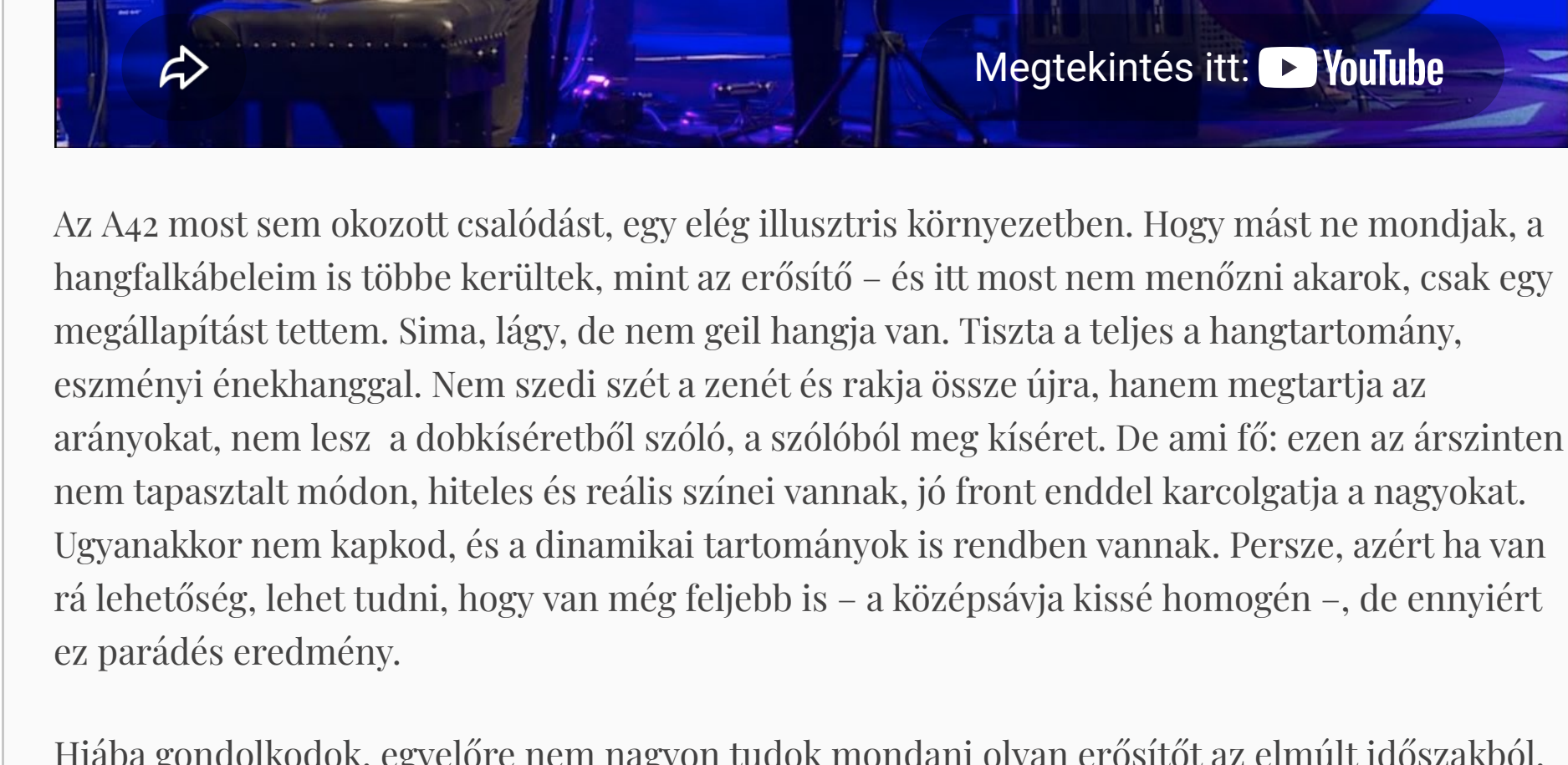
Először is rendesen meg van tervezve: semmilyen másik erősítőre nem hasonlít, nem egy műszerdobozban van, amire ráragasztottak egy alumínium előlapot. Másodsor is van benne anyag: tömör bambusz házban foglal helyet az elektronika. Harmadsor: zenehallgatásra és felhasználásra tervezték, itt az első és az utolsó szón van a hangstűly. Negyedszer, teljesen modern: smd szerelés, D-osztályú felépítésben. Ötödször, olyan mérnöki megoldásokat tartalmaz, amelyek egyszerűek, praktikusak és garantálják a hosszú élettartamot: sáváltás a hangerőszabályzó gomb megnyomásával, hangerő szabályzás: relékkel, ellenálláslétrás megoldással. A dizájn, egyszerű, letisztult, jól esik ránézni. A bambusz erezte és a halvány zöld ledek harmonizálnak egymással. Sokadszor: baromi jól szól.

Az elején elspoilerezem az auditív tesztet. Az A42 úgy szól a rendes környezetben, hogy a legtöbb hifistának ez már high-end, auditt eredetileg azt kezdődik az audiovilág és innen haladunk felfelé. Csak hogy az árak egy ideje megháromszorozódtak, így egy belépőszintű high-end már milliók lépték, míg a rendes audiolife hang szinte eltűnt. Azt azért még érdemes tudni, és előzőekben közlöm is, hogy nekem voltak korábban előítéleteim a D osztályal kapcsolatban. Egy időben nagyon sok ilyen készüléket hallgattam, és mindegyik elvett valahol. Vagy felgyúltak, és elpuhultak, vagy ridegek lettek és merevek. Egy idő után mindegyik fárasztott. Bekötöttem, ment két napot, aztán azt vettem észre, hogy nincs kedvem zenét hallgatni, állandóan cserélgetem a lemezeket, mert ez se jó, meg az se jó, elindul a kattogás, hogy valamin, vagy valamit állíts.

Ilyenkor tapasztalatból lehet tudni, hogy valami nincs rendben az új jövővennyel. Na ilyen az A42-nél nem volt. Amikor hallgató megfogott, talán a 2015-ös shown, egy Xavian volt mőgé köve, és egy bmc lemezzel hallgattam Michael Scheifel Platypus trió bevezető számát. A lemezek a show előtt pár héttel volt a lemezbemutatója, ott ültem a szokásos asztalomnál az Opusban. Simán hozta a feelinget, minden ott és egyben volt: a zsinéka, a levegősség, Scheifel feminin mezző szopránja.

Egyből elkaptott a rendszer, végig is ment a nyolc perces track. Jól szól, álltam fel, és arra számítottam, hogy mivel új dolog meg emnyire egyben van, olyan 6-8 kiló körül lehet. Tekintve a piacot, realis is lenne. Konkrétan nagyon meglepett, amikor kiderült, hogy ez csak 270 ezer. De hát ennyiert szinte semmit nem lehet kapni, gondoltam, és már akkor eldöntöttem, hogy nekem kell egy ilyen.

Az A42 most sem okozott csalódást, egy elég illuztris környezetben. Hogy mást ne mondjak, a hangfalkábeleim is többbe kerültek, mint az erősítő – és itt most nem menőzni akarok, csak egy megállapítást tettem. Sima, lágy, de nem geil hangja van. Tiszta a teljes a hangtartomány, eszményi énekhanggal. Nem szedi szét a zenét és rakja össze újra, hanem megtartja az arányokat, nem lesz a dobkiséréből szoló, a szőlőből meg kíséret. De ami fő: ezen az árszínten nem tapasztalt módon, hiteles és realis színei vannak, jó front enndel karcolgatja a nagyokat. Ugyanakkor nem kapkod, és a dinamikai tartományok is rendben vannak. Persze, azért ha van rá lehetőség, lehet tudni, hogy van még feljebb is – a középsávja kissé homogén –, de ennyiert ez parádés eredmény.

Ami akárcsak megközelítené az A42-es produkcióját. Ha hasonlítgatni akarok, akkor csak ennél sokszorta drágább elektronikák jutnak az eszembe. Ha pedig megnézem a magyar hífi állócsillagait, mind aprópénzek az A42 kemény valutája mellett. Egy szó mint száz, enigm mélyen meggyőződött és ismerve a hazai igényeket és a pénztárcák mélységét, sokaknak ez már simán lehet high-end – hangban mindenben, árban pedig egy sima kommersz hifit lehet ennyiert újonnan venni. Ígárban best buy plecsni.

Én speciel annak idején nagyon örültem volna, ha egy ilyen erősítővel kezdhettek, és nem ócska, használtpiaci vackokkal vagy a DIY-el bajlódom. Az A42 egy teljesen érett produktum, alkotója méltán lehet rá büszke, ha pedig az átlhoni rommá politizált, és nemzenítés-érzelmileg-felhabosított, önbizalomhiányos társadalomnak* felmutatjuk, hogy bár nincs ráirág, de made in Hungary, akkor nem nagyon van mit mondanom.

Ha számódra fontos, hogy olyan helyre add a pénzed, ahol értéket adnak a suskáért, és ne egy nemzetközi befektetéssel foglalkozó kínai cégét támogass, akkor itt a lehetőség. Az A42 mindene egyes pennyt, bocsa, forintot megér, hogy kicsit átváltsak what hífire is, ha már így belejöttem a tesztelésbe. Ha választni kellene a magyar termékek közül, százszor inkább ez, mint a számomra teljesen senleges hangú lfeed**. (Még mielőtt bedűlődnék a lfeed használok, nekem semmi bajom nincs vele, de magamnak nem vennék soha)

A legjobban a Fred Hersch trió lemezzel, amit a Village Vanguardban vettek fel, meg a Bill Frisell-Thomas Morgan duó lemezzel szolgált, a bói szerintem kicsit félve és szintén a Village-Thomas készült. Ez utóbbi, bár ezml, az A42 szintem kicserélt, de mindkét lemez egy idős zenész, összegzésre törekvő, elmélyült és csendes, de nem lapos anyaga, ahol a lényeg már régen nem a "szakmázáson" meg a hangszerez tudáson van, hanem eggyel mélyebben. Ezekhez a lemezekhez idő kell, és az A42 partner ebben.

Nem is túl jó teszt lemezek, mert nincs nál rajtuk azonnal meghallani, viszont ha a rendszer nem ér el egy szintet, akkor nem jönnek ki azok a finom és érzékeny részek, amiért ezek az albumok annyira jók. Ebből az következik, hogy az A42 ki tud állni a zene útjából, de úgy, hogy közben nem nyeli el a lényegi részeket. Simán azt mondanám, így pár nap után, hogy óriásölő, ha az óriásölő elni kellene.

De nem, ez egy profi termék, abban az értelemben, ahogy egy idealista ember elképzi a profizmust: a lényegi részét tekintve. Vagyis, hogy inkább adni akar mint kapni. Most a végén még belefuthatnék olyan mondatokba, hogy még több ilyen magyar terméket, meg ilyenek, de egy időtőnek az értékét kell nézni, nem a származását. És hát az A42 éppen ezt példázza, az elhivatottság mindenütt elhivatottság. A Human Audio pedig egy kis cég, megteheti, sőt, leginkább csak ezt teheti meg, hogy naív és elhivatott maradj. Akkor fognak ilyen nagyszerű dolgok születni.

És akkor még egy utolsó mondat a sok utolsó között. A Muto X-et a következő posztban fogom közelebbről bevizsgálni.

*Ottlik Géza szeretném idézni: a hazaszeretet teljesen természetesen él ott mindenkinél a szívében, főösleges erre még külön hivatkozni is.

**Kb 2 hónapja a teljes láncot (Obelisk) meghallgattuk a Bartimex Audioban vásárlási számdékkal. Én CD futóművet, az egyik barátom meg erősítőt keresett. Vagy valami nem volt rendben, vagy nem tudom, de direkt nem írtam róla. Kiábrándítottam nem szől jól.

Címkek: high end, audio, hífi, dac, erősítő, végfokozat